

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 73, BR. 7.

BETL KRIK, MIČ., FEBRUAR 18, 1896.

CEO BR., 2155.

OHRABRITE SE!

ALONZO T. JONES

O čoveku je napisano, „Stvorio sam ga na svoju slavu.“ Ovo izražava istinski cilj postojanja svakog čoveka. On je bio stvoren i on postoji da bi mogao da proslavi Boga. Na tom veličanstvenom dovršetku, kada cilj njegovog stvaranja bude ispunjen u svima koji će ga imati, pokazano je kako je to učinjeno. Jer je o tom vremenu i tim ljudima zapisano: „Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati [Hrist] kraljevstvo Bogu i svom Ocu.... Jer on [Hrist] treba da vlada sve dok [Otac] ne položi sve neprijatelje pod njegove [Hristove] noge.... A kad mu [Hristu] sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti [Ocu] onome koji mu [Hristu] je sve pokorio, da Bog bude sve u svemu. 1. Kor. 15:24-28.

Dakle, cilj čovekovog stvaranja i postojanja je da može proslaviti Boga; i ovo je učinjeno time što se Bog ispoljava u njemu, time što je Bog sve u njemu; tako da je sam čovek ispravan, i ispunjava cilj svog postojanja, samo kada se Bog ispoljava u njemu. Čovek nikada nije bio stvoren da ispoljava sebe niti da proslavlja sebe, niti bilo koga drugog osim Boga; i kada proslavlja sebe ili bilo koga drugog osim Boga, on promašuje svrhu svog stvaranja i cilj svog postojanja; i ako to nastavi da čini do kraja, on potpuno osujećuje cilj svog postojanja. Božji ideal za čoveka ne nalazi se u samom čoveku, niti u bilo kojoj kombinaciji čoveka sa bilo kim osim sa Bogom. Bog i čovek ujedinjeni, Bog i čovek da budu jedno, i jedan Bog, Bog koji je sve što je u čoveku, i ovo: po slobodnom izboru čoveka,- to i samo to je Božji ideal čoveka.

Tako je bilo u početku kada je čovek prvi put bio stvoren. Bio je stvoren po Božjem obličju. Bog se oslikavao u njemu i bio proslavljen u njemu, tako da je bio „slika i slava Božja.“ „I zar nije on učinio jedno?...A zašto jedno? Da bi mogao tražiti Božje [božansko] potomstvo.“ Mal. 2:15. Tako bi uvek bilo da je Adam ostao veran Bogu, ali je odabrao i predao sebe drugome i postao jedno sa njim; a onda se ovaj drugi, zli, oslikavao u njemu i ispoljavao kroz njega; tako da čovek nije potpuno sam čak ni u zlu. Čovek nije striktno sam, čak ni na

putu zla koji je odabrao. Ipak Bog nije ostavio čoveka bez nade, zarobljenog pod vlašću zloga koga je izabrao. Bog je rekao Sotoni: „Stavljam neprijateljstvo između tebe i žene i između tvog semena i njenog semena.“ Ovom rečju, čovekov Stvoritelj ga je ponovo oslobodio da izabere između dobra i zla, da izabere službu Bogu ili službu Sotoni. Ovom rečju, Bog je ponovo oslobodio čoveka da izabere da li će se Bog ispoljiti u njemu ili neće; da izabere da li će se Bog proslaviti u njemu ili neće; da odabere da li će cilj njegovog postojanja i stvaranja biti ispunjen ili će biti promašen u njemu. I zato Gospod uvek govori svim ljudima, „Sada je vreme prihvatanja;...sada je dan spasenja.“ „Izaberite danas kome ćete služiti.“

I pokazati, uprkos svetom greha i protiv hendikepa grešnosti, kako celovito, kako u potpunosti, *ko god izabere* može da proslavi Boga u ovom svetu – jer zbog toga je Bog poslao svog jedinorodnog Sina i zbog ovoga je Isus dobrovoljno došao, dobrovoljno je *izabrao* da dođe u svet greha. Zbog ovoga je Božji Sin postao drugi i „poslednji Adam.“ Došao je i ceo život proveo na zemlji; i kako se njegova misija na zemlji bližila kraju, u savršenoj punini istine mogao je reći ocu, „Ja sam tebe proslavio na zemlji.“

Koliko se ovo razlikuje od prvog Adama! Da, koliko je u svemu drugačiji bio „drugi Adam“ kada je uspeo, od prvog Adama kada je pao! Prvi Adam je stajao u savršenom svetu, u kojem svaka zamisliva stvar nosi živi pečat dobrote i slave Božje. I više od toga, stajao je na najlepšem mestu u savršenom svetu – „u Božjem Edenskom vrtu,“ gde je svako drvo bilo prijatno za gledanje i dobro za jelo; drvo života takođe.“ Da; više od svega, čovek, kruna Božjeg stvaranja, bio je savršen i čestit; bio je upoznat sa Bogom; bio je krunisan slavom i čašću; imao je takvu snagu i preciznost, kako bi na prvi pogled mogao da razume prirodu svake zveri u polju, svake ptice u vazduhu – „svakog živog stvorenja,“ – kako bi istog trenutka mogao da im da imena. U svakoj osobini i u svakoj karakteristici, on je stajao, „slika i slava Božja“ u svetu koji je u svakoj stvari odslikavao samo dobrotu i slavu Božju. I *ovaj* čovek na *ovakvom* mestu, izabrao je da napusti sve ono što je bio, i Boga koji je bio iznad njega; on je izabrao vođu i put koji su se suprotstavljali Bogu; odabrao je da napusti cilj svog postojanja; on je odabrao da osujeti Božju nameru za svoje stvaranje; on je izabrao da ne

proslavi Boga na zemlji. Umesto da odabere da se Bog ispolji u njemu, proslavi u njemu i da se na taj način i sam ispolji i proslavi, on je odabrao da se u njemu ispolji Božji arhineprijatelj i da on, zajedno sa celim svetom koji mu je bio potčinjen, padne do najdubljih dubina degradacije i gubitka. Kakav je ovo bio neuspeh! Za takvog čoveka, na takvom mestu, kakav žalostan, neopravdan i bedan neuspeh!

Četiri hiljade godina nakon ovog neuspeha prvog Adama, drugi Adam je došao u svet. Ali kakav je bio taj svet u poređenju sa svetom u kojem je stajao prvi Adam! To je sada bio svet u kome je prokletstvo, koje je bilo oslobođeno neuspehom prvog Adama, besnelo već četiri hiljade godina; svet koji je jednom bio potpuno uništen, a koji je drugi put sazeo za potpunu propast; svet u kome je „greh postao nauka,“ i koji je na taj način bio doveden u takvo stanje, da demoni, sada ljudi, pa čak ni anđeli nisu mogli da vide bilo kakvu alternativu osim da se ljudski rod zbríše sa lica zemlje.

Koliko se samo drugi Adam razlikovao od prvog! Drugi Adam nije došao u poziciju u kojoj je bio prvi Adam kada je sagrašio, već u poziciju u kojoj je čovečanstvo stajalo na kraju četiri hiljade godina degeneracije; ne u stanju sile i slave u kojem je prvi čovek stajao kada je sagrašio, već u stanju slabosti i poniženja u kome se rasa nalazila na kraju ovog dugog perioda vladavine greha. On je došao u *tu* poziciju – „čovek bola, vičan patnji,“ noseći naše slabosti i naše bolesti, sa bezakonjima svih nas položenim na njega, učinjen „u svemu“ poput grešnog čoveka, „učinjen...grehom.“ I pod svim ovim nepovoljnostima, još dalje, postao je toliko slab da sam od sebe nije mogao činiti ništa (Jovan 5:30) više nego bilo koji čovek koji je bez Boga. Poglavlje 15,5.

A ipak u ovoj zastrašujućoj suprotnosti u odnosu na prvog Adama, i užasnoj nepovoljnosti, „ovaj čovek,“ uzdajući se u Boga, hodao je od rođenja do smrti, čitav život, kroz ovaj odbačeni svet; i kako se njegov zadatak na zemlju bližio kraju, mogao je iskreno i sa uzvišenim ali svečanim trijumfom reći Ocu: „JA TEBE PROSLAVIH NA ZEMLJI,“ i *čitavom čovečanstvu* mogla bi da odzvanja nežna reč, „OHRABRITE SE; JA SAM NADVLADAO SVET.“ Kakva je ovo bila pobeda! Za takvog čoveka na takvom mestu, kakva radosna, kakva potpuno vredna pohvala, kakva slavna pobeda!

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 73, BR. 7.

BETL KRIK, MIČ., FEBRUAR 18, 1896.

CEO BR., 2155.

O, ima u tome dobrog ohrabrenja! Nema samo ohrabrenja *u* tome, to je samo po sebi potpuno ohrabrenje; jer je pokazano da, koliko god je veliko izobilje greha, koliko god čovek može njime biti unižen, on može nadvladati svet, on može proslaviti Boga na zemlji.

O zatim, jadna, grehom opterećena, slaba, obeshrabrena dušo, „Ohrabri se.“ Božanskom verom koju je Isus doneo svakom čoveku, možete nadvladati svet, možete proslaviti Boga na zemlji. Počivajte na toj božanskoj veri koja vam je data i uzviknite sa „ovim čovekom,“ „*Ja ću se uzdati u njega,*“ i onda takođe sa „ovim čovekom“ i u „ovom čoveku“ takođe možete proslaviti Boga na zemlji; jer on kaže, „*Dao sam im slavu* koju si ti dao meni.“

I neka svaka duša koja je prizvala ime Hristovo, prihvati ovaj blagoslovljeni zapis o „ohrabrenju“ i neka odjekuje sve glasnije, dok se cela zemlja ne ispuni neprekidnim radosnim zvukom, kao hukom mnogih voda, a ipak „radosna kao blagosloveni glasovi koji izgovaraju radost,“ koja odzvanja u ušima i srcu svake duše: „Ohrabrite se; U njemu možete nadvladati svet, u njemu možete proslaviti Boga na zemlji. Ohrabrite se.“

„A ovo je pobeda koja nadvlada svet, naša vera.“ „Ali hvala Bogu koji nam uvek daje trijumf u Hristu, i obznanjuje miris svog poznanja [koje proslavlja njega] preko nas na svakom mestu!“